

τοῦ Τέρνερ εἰς Ἀμερικανούς. Ἡ εἰκὼν τοῦ «Τώρα διὰ τὸν Ζωγράφον» ἐπωλήθη ἀντὶ 1,000,000 φράγ. καὶ αἱ «Ὀλλανδικαὶ ἀλιευτικαὶ λέμβοι» ἠγοράσθησαν ὑπὸ τῆς κ. Κίμβωλλ ἐκ Σικάγου δι' ἓν ἑκατομμύριον φράγ. ἐπίσης.

Τὰ Ἀμερικανικὰ ἔργα τοῦ Salon.

Εἰς τὸ Salon τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν, δηλ. εἰς τὸ Παλαιὸν Σαλὸν τὸ ὁποῖον ἤνοιξε τὴν 29ην Ἀπριλίου ἐξετέθη μία εἰκὼν τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐξ Ἀγ. Λουδοβίκου ζωγράφου Ριχάρδου Μίλλερ. Ἡ εἰκὼν δὲν εἶναι μεγάλη, ἀλλ' ὁ χρωματισμός της εἶναι ἐξαισίας λεπτότητος. Παριστᾷ δύο γυναῖκας πρὸ κοιμητηρίου. Ἡ πρῶσιν μεταξὺ ἐστὶς τῆς ἐτέρας τούτων ἀναπαρίσταται εἰς τὴν εἰκὼνα θαυμασίως λεπτῇ. Ὁ G. Leconte, γράφων εἰς τὴν παρισινήν «Πρωίαν» ὀνομάζει τὴν εἰκὼνα «τὴν καλλίστην τῶν ἐν τῇ ἐκθεσίᾳ», καὶ λαμβανόμενου ὑπ' ὅψει ὅτι οἱ διασημότεροι τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὸ Σαλὸν, τὸ ἔργον τοῦ Μίλλερ πρέπει νὰ εἶναι πράγματι ὡραῖον.

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς γλύπτης Μακμόνς ἔστειλεν εἰς τὴν ἰδίαν ἐκθεσιν εἰς γύφον τὰ ἡρωικὰ ἀγάλματα τὰ ὁποῖα θὰ στηθῶσιν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν πόλιν Δέγβερ. Εἶναι πρῶτου μεγέθους ἀγάλματα μὲ γραμμὰς πλήρεις ἐκφράσεως, χάριτος καὶ δυνάμεως.

Ἀνασκαφαὶ ἐν Παλαιστίνῃ.

Ὁ Αὐστριακὸς Αἰγυπτιολόγος καθηγητὴς Ἑρμέστος Σέλλιν (Sellin) ἀναφέρει ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου πλησίον τῆς ὁδοῦ τῆς μεταξὺ Ἱερουσαλὴμ καὶ Ἱεριζοῦς τὰ εἰρηπία ἀνακτόρου τοῦ ὁποῖου πιστεύει ὅτι ἐκτίσθη ἐπὶ τοῦ Ἡρώδου.

Ἀποστολὴ, ἣς μετέχει καὶ ὁ Σέλλιν, διενεργήσῃ ἀνασκαφὰς ἔφερκεν εἰς φῶς πολλὰ ἀξιοσημεῖωτα εἰρηπία καὶ εὐρήματα εἰς τὴν Παλαιστίνην μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ κατωτέρω :

α') Τὸ ἐξ ἑλεφαντόδοντος καὶ ἄνωθεν μνημονευθὲν ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως Ἀχαβ, υἱοῦ τοῦ Ὁμρί. Ἐν

αὐτῷ εὐρέθησαν πινακίδες περιέχουσαι εἰς νέους κρυπτογραφικοὺς χαρακτήρας διάφορα ὀνόματα προσώπων καὶ τόπων. Ἐπίσης ἀνεσκάφη πινακὶς τῆς ἐξ ἀργύλλου ἐφ' ἣς εἶναι γεγραμμένη ἐπιστολὴ Ἀσσυρίου τινὸς βασιλέως—ἴσως τοῦ Ἀσσούρ-ναζίρ-παλ, ὅστις τυγχάνει γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς «Ὁ Ἀσσύριος Κολοσσός»,—πρὸς τὸν Ἀχαβ.

β') Τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας πρωτευούσης τοῦ Ἰσραὴλ ἐφ' ἐνὸς μεγάλου ἀπομεινωμένου λόφου 350 ποδῶν ὕψους, ἐξ μιλ. νοτιοδυτικῶς τῆς Nablus, καὶ ἀπέχοντος περὶ τὰ εἴκοσι μίλλια τῆς Μεσογείου. Ὁ λόφος οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν ὅταν ἠγοράσθη τῷ 900 π.Χ. ὑπὸ τοῦ Ὁμρί, ὅστις ἔκτισεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Σαμάρειαν. Ἐν αὐτῇ ὁ Ἀχαβ ἔκτισε βασιλὸν τοῦ Βάαλ ὡς καὶ τὸ ἐξ ἑλεφαντόδοντος ἀνάκτορόν του.

γ') Πλεῖστα τῶν ἀνακτόρων τῶν Ἰσραηλιτῶν βασιλέων, οἵτινες διέμενον εἰς τὴν Σαμάρειαν.

δ') Πλεῖστοι ὅσοι Ἑλληνικοὶ καὶ Ἑλληνορωμαϊκοὶ ναοὶ ἀνεκαλύφθησαν. Μεταξὺ τούτων εἰς, Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

ε') Ἀραβικοὶ λαμπτήρες, Ἑλληνικὰ καὶ Ρωμαϊκὰ πηλίνα ἀγγεῖα, ὀγκώδεις τοῖχοι ἐβραϊκῆς κατασκευῆς, κλίμακες καὶ δεξαμεναί. Τινὲς τῶν λίθων εἰς τὰς κλίμακας ἔχουσι πλεόν τοῦ μέτρου μήκος καὶ εἶναι ἐπιτρεπῶς τοποθετημέναι.

Ἐκθεσις καλλιτεχνικῇ.

1915 καλλιτεχνικὰ ἔργα εἶνε ἐκτεθειμένα ἐν τῇ Βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Λονδίνου.

Οἱ Ἀγγλοὶ κριτικοὶ εἶναι αὐστηροὶ εἰς τὰς κρίσεις των. Μεταξὺ τῶν ἀξιοσημεῖωτων προσωπογραφιῶν εἶναι ἡ τῆς κ. A. Walkee ὑπὸ τοῦ Δίξη καὶ ἡ τῆς Λαίδης Hendlip ὑπὸ τοῦ Shannon. Τοῦ Ὁρτσαρντσόν (Orchardson) «Τὰ προσφιλῆ τῆς Μητρὸς» καὶ τοῦ Σάρτζεντ ἡ «Ἀρμαγέδων» εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων καλῶν ἔργων ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.

Νέα Ὑόρκη

ΚΡΗΣΣΑ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ὁ Μόργκαν.

Ἐπεσκέφθη καὶ ὁ Μόργκαν, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριούχος τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ ἐκθεσιν ζωγραφικῆς καὶ ἐθαύμασεν ὅπως ὁ ἄλλος κόσμος τὰ ἐκτεθειμένα ἔργα.

Ἄλλ' ὁ θαυμασμὸς εἶχεν ἐκφρασιν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἢ ὁ θαυμασμὸς τοῦ ἄλλου κόσμου. Ὁ κοινὸς θνητὸς ἐπὶ τῇ θᾶ εἰκόνας τινὸς θὰ εἴπῃ, «καλὴ», «ὡραία», «θαυμασία». Ὁ Μόργκαν δὲν αἰσθάνεται μόνον τὰς ἐννοίας αὐτάς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκφράζει δι' ἀριθμῶν. Τὸ «καλὸν» θὰ εἴπῃ «ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα», τὸ «ὡραῖον» «200,000», τὸ «θαυμάσιον» «ἡμῖς ἑκατομμύριον» καὶ οὕτω καθεξῆς. Εἶδεν ἓνα καλὸν πίνακα καὶ εἶπεν : «Δι' αὐτὸν θὰ ἔδιδα ἑκατὸν χιλιάδας φρ.». Εἶδεν ἓνα ἄλλον ὡραιότερον καὶ εἶπεν : «Ἀξίζει νὰ δώσῃ κανεὶς 200 χιλιάδας φράγκα». (Φθάνει νὰ τὰς ἔχῃ, πτωχέ μου Μόργκαν). Πρὸ μιᾶς κόρης ἡ ὁποία παίζει ποιμνικὸν αὐλὸν ὑψώθη πολὺ τὸ ἀριθμητικὸν θερμόμετρον τοῦ θαυμασμοῦ του :

— Δίδω ἀμέσως ἡμῖς ἑκατομμύριον δι' αὐτὴν τὴν εἰκόνα.

— Ἀλλὰ αὐτὸς ποῦ τὴν ἔχει δὲν τὴν πωλεῖ. Δὲν ἔχει ἀνάγκην χρημάτων.

— Τίνος εἶνε;

— Τοῦ πρίγκηπος Λίχτεν-στάιν ὅστις μένει εἰς τὴν Βιέννην.

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Βιέννην καὶ θὰ ἴδωμεν ἂν δὲν δεχθῇ τὴν προσφοράν μου.

Καὶ ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς τὴν Βιέννην.

*

Συγγραφεῖς μὲ τὴν ὀνᾶ.

Εἰς Γάλλος δημοσιογράφος εἶχε τὴν ἐμπνευσιν καὶ τὴν ὑπομονὴν νὰ ζυγίσῃ τὰ ἔργα πολλῶν γνωστῶν Γάλλων καὶ ξένων συγγραφέων. Ἰδοὺ λοιπόν, τί παρήγαγον κατ' ὁκᾶν αἱ μεγαλοφυαί :

Ὁ Μπαλζάκ 28 ὁκάδας, ὁ Βολταῖρος 12 ὁκάδας, ὁ Ζολᾶ ἐπίσης 12 ὁκάδας, ὁ Μπαρρὲς μόνον 6, ὁ Ἐρρεντιὰ μόνον 1 ὁκά, ὁ δυστυχὴς ὁ Λεκόντ ντὲ Λίσλ 3 ὁκάδας, ὁ Κουρτελιν 4, ὁ Μυσὲ ἐπίσης 4, ὁ Βίκτωρ Οὕγκω 13, ὁ Μωπασσάν 10, ὁ Μπουρζὲ 9, ὁ Ζαϊζῆρη 7, ὁ Μοντὲν 9, κλπ.

Καὶ μία περιεργὸς παρατήρησις : πολλοὶ μεγάλοι

Κυρία 'Ελένη Leone,
ή όμιλήσασα κατά της ξενομανίας εν τῷ «Παρνασσῷ».

συγγραφεῖς, ἔχουν τὸ μικρότερον βίρος, ἐνῶ πολλοὶ ἄλλοι, ὅχι καὶ οἱ σπουδαιότεροι, τὸ μεγαλύτερον. Τὰ ἔργα τῶν ἰδικῶν μας συγγραφέων δὲν ἔχουν ἀκόμη μετρηθῇ μὲ τὴν ὁκτῶ ἀρκεῖ ὅτι ἔχουν πωληθῇ μὲ τὴν ὁκτῶ.

★

Τὰ μόνελα.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τὸ Παρίσι ἐγέμισεν ἀπὸ καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις. Οἱ ζωγράφοι βεβαίως θὰ εἶνε εὐχαριστημένοι.

Οἱ κριτικοὶ ὅμως παρετήρησαν ὅτι τὰ πορτραῖτα καὶ πρὸ πάντων τὰ σώματα τῶν γυναικῶν ἦσαν ἐσημότερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν καὶ αἷτια αὐτοῦ τοῦ κακοῦ εἶνε ἡ χειροτέρα ποιότης τῶν μόνελων.

Τὸ μόνελο κάποτε ἀναδεικνύει τὸν ζωγράφον καὶ κάποτε πάλιν ἡ ἐργασία τοῦ ζωγράφου χάνει ὡς ἐκ τῆς κακῆς σωματικῆς διαπλάσεως τῆς γυναικὸς, ἣν ἐξέλεξεν ὡς μόνελον.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς περίφημος Ἀμερικανὸς ζωγράφος ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ διότι τοῦ ἐπῆραν τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο διὰ μόνελο καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐχρεώσκει μέγα μέρος τῆς φήμης του.

Αἱ γυναῖκες αἱ δυνάμεναι νὰ χρησιμεύσουν ὡς μόνελα εἶνε ὀλίγισται. Οἱ γλύπται καὶ οἱ ζωγράφοι παραπονοῦνται ὅτι δυσκολεύονται πολὺ νὰ εὑρουν γυναῖκα σύμφωνον μὲ τὴν αἰσθητικὴν τῶν.

Κατὰ τὰ συμπεράσματα τῶν ἀρμεδίων, ἡ τελεία γυνὴ πρέπει νὰ ἔσῃ ὕψος 5 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων, στήθος 91 1)2 ὕφεκατοστομ., μέσην 66 1)4 ὕφεκατοστομ., ἰσχία 94 ὕφεκατοστομ., κνήμας 37 ὕφεκατοστομ., χεῖρας 11 1)2 ὕφεκατοστομ., πόδας 16 1)2 ὕφεκατοστομ., βάρος περίπου 60 χιλογράμμων.

Αὐτὰ εἶνε τὰ μέτρα τῆς τελείας γυναικὸς.

Μὴ ἀπελπίζεσθε ὅμως καὶ αἱ ἄλλαι. Ἦμπορεῖ νὰ εἰσθε ὥραϊται, χωρὶς νὰ συμφωνήτε μὲ τὰς ἀνωτέρω διαστάσεις.

Τὸ μόνελο λοιπὸν αὐτὸ διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὁποίου ὁ ζωγράφος ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἦτο μία νεαρὰ κυρία τῆς Νέας Ὑόρκης ὀνομαζομένη Κλάρα Μπέτζ, καὶ ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς τὸ τελειότερον μόνελο ποῦ ὑπάρχει. Αἱ διαστάσεις τῆς εἶνε ἀκριβῶς ὡς αἱ προπεριγραφέονται.

Ὁ Ἀμερικανὸς ζωγράφος, ποῦ τὴν ἀνεκάλυψε καὶ τὴν ἐχρησιμοποίησε, ἐθαυμάζετο καὶ ἡ φήμη του ἀφείλεται εἰς τὴν τελειότητα τῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας ἐξωγράφιζεν.

Ἐν τούτοις τὸ μόνελον τὸ ὁποῖον τῷ ἐχρησίμευεν διὰ τὰς ὥραιάς του συνθέσεις ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τοὺς ἄλλους ζωγράφους, οἵτινες ἐπολιόρκησαν τὴν Κλάρα Μπέτζ, καὶ ἐζήτησαν νὰ ποζάρῃ καὶ δι' αὐτοὺς.

Καὶ τώρα ἀγὼν γίνεται διὰ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἡ

ὁποία δὲν «ποζάρει» δι' ὀλιγότερον ἀπὸ 200 φράγκα τὴν φρεὰν.

Ἐν τούτοις μὲ ὅλας τὰς ἐπιτυχίας τῆς δὲν ἐξέχασε τὸν ζωγράφον ποῦ τὴν ἀνεκάλυψε. Τρέφει δὲ διὰ τὸν ἀποθανάτισαντα αὐτὴν μεγάλην εὐγνωμοσύνην.

— Εἶνε ὁ μεγαλειέτερος ζωγράφος ποῦ γνωρίζω, ἔλεγεν ἡμέραν τινά.

— Αὐτὸ τὸ κρίνετε, ἀπήντησε κάποιος ἀδιάκριτος, ἀπὸ τὴν ὥραιότητά σας τὴν ὁποίαν μὲ τὴν ἐπιτυχίαν ἀπετύπωσεν.

Πρωτοφανὲς εἰκόν.

Εἰς τὸ Λονδίνον εἰς τὴν Πινακοθήκην τῆς Μπόντ-Στρήτ ἐξετέθη πρὸ τίνος εἰκὼν, ἡ ὁποία κατέστη τὸ ἀντικείμενον ζωηροτάτων συζητήσεων καὶ περιεργείας. Ὁ Ἑρρίκος Ὁλτ, ὁ Καναδὸς ὁ ὁποῖος ἐξωγράφησε τὴν παρὰδξον ταύτην εἰκόνα, εἶνε καλλιτέχνης ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων· ἄλλ' ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐκπληξις προέρχονται ἰδίως ἀπὸ τὸ ἐξῆς παρὰδξον φαινόμενον : Ἡ εἰκὼν φαίνεται τόσον καλὰ εἰς τὸ βαθὺν σκότος, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἅπλετον φῶς. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης· εἰς τὸ σκότος ἡ μορφή τοῦ Ναζωραίου διακρίνεται τελείως εἰς φωτεινὴν ἐνδυμασίαν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας διαγράφεται ἀμυδρῶς ἡ σκιὰ τοῦ σταυροῦ.

Ὅλοι οἱ μύσται τῆς ζωγραφικῆς κατέπληκτοι ἐξήτασαν τὴν μυστηριώδη εἰκόνα, τὴν ἔψαυσαν, μήπως ἀνεύρουν τὸ μυστήριον, μήπως ἔδουν ἂν ἡ εἰκὼν αὕτη ἔγινε διὰ διαλύσεως φωσφόρου καὶ ραδίου καὶ τοὺς ζωγράφους διεδέχθησαν οἱ χημικοὶ, χωρὶς νὰ εἶνε εὐτυχέστεροι τῶν πρώτων. Καὶ ἡ εἰκὼν λάμπει, φωτο-

Δεσποινὶς Ἡλέκτρα Παπαγεωργακοπούλου

Ἡ διακριθεῖσα εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ τὰ Ἑλλην. τραγούδια εἰς τὰ « Ἀνθεστήρια ».

βολεί, ἀστροφάττει εἰς τὸ σκότος, ἐκπάλγως ὥραία εἰς τὸ μυστήριόν της. Τὸ θαῦμα ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ φωσφορίζουσα εἰκὼν ἐξωγραφήθη μὲ διάλυσιν φωσφόρου. Ὁ ζωγράφος, ἀγνοῶν καὶ ὁ ἴδιος τὸ αἴτιον τῆς λάμψεως, ἀσυναισθήτως θὰ εἶχε ρίψει κάποιαν διάλυσιν φωσφόρου εἰς τὰ χρώματα, τὰ ὅποια κατασκευάζει ὁ ἴδιος. Τοῦ προσεφέρθησαν γενναῖα ποσά, ἵνα κατασκευάσῃ παρομοίαν, ἀλλ' αἱ ἀπόπειραί του ἀπέτυχον. Καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ναζωραίου παραμένει μυστήριον!

*

Ὁ Τολστόη περὶ Εὐαγγελίου.

Εἷς ζωγράφος, φίλος τοῦ μεγάλου Ρώσου συγγραφέως, παρουσίασεν εἰς μίαν σειρὰν εἰκόνων τὰς πλέον χαρακτηριστικὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς τοῦ Ρώσου φιλοσόφου. Μία καλλιτεχνικὴ εἰκὼν ὅμι ἄξια περιφρονήσεως παρουσιάζει τὸν γηραιὸν συγγραφέα, φεύγοντα ἐκ τῆς Γιασανάγια Πολιάνας, διασχίζοντα τὴν ἔρημον ρωσικὴν πεδιάδα, μὲ τὴν παγωμένον ἄνεμον, ἐνῶ εἰς τὴν τεταραγμένην του μορφήν παρουσιάζεται ὅλον τὸ δράμα ἐκεῖνο τοῦ θανάτου.

Ἡ εἰκὼν ἐπιγράφεται τὸ «Ταξίδιον πρὸς τὸ "Ἀπειρον" καὶ ὁ ζωγράφος εἶνε ὁ Ἰωάννης Σπίκα.

Ὅλας τὰς εἰκόνας αὐτὰς τὰς ἔχει τοποθετήσει εἰς μίαν μεγάλην αἵθουσαν, ἔχει δὲ καὶ ἓνα χειρόγραφον τοῦ Τολστόη, περιφημὸν ἰδίως διότι εἶνε θρησκευτικῆς ὑποθέσεως.

Εἶνε ἀπάντησις τοῦ Τολστόη εἰς τὸν ζωγράφον διατὶ δὲν βασίζει τὰς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

— «Ἠσχολήθην, λέγει περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τοῦτο μοι ἐπέφερε πνευματικὴν ἀπόλαυσιν, ἀλλ' ἀπέρριψα τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου ἕνεκα τῶν νοθεύσεων τὰς ὁποίας εἰσήγαγον εἰς αὐτὸ αἱ διάφοροι ἐκκλησίαι.

Εἶτα γράφει συλλογὴν γνωμικῶν ἐξ ἀρχαίων καὶ νέων συγγραμμάτων, περὶ θρησκείας καὶ ἠθικῆς. Εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς τόμους, λέγει, δὲν εὗρηκα παρὰ μόνον ὀλίγα τινά, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ στηριχθῶσιν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Εὐαγγελίου.

«Ἐνεκα τούτων δύνασθε νὰ κρίνετε — γράφει ὁ Τολστόη— διατὶ δὲν ἀποδίδω μεγάλην σημασίαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.

*

Ἡ Ὠντοῦ.

Εἷς μίαν ἐπιθεώρησιν σατυρίζεται πολὺ ἔξυπνα ἡ κυρία Ὠντοῦ, ἡ ὁποία ἀπὸ ῥάπτρια ἔγινε μυθιστοριογράφος καὶ — χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ὁκταβίου Μιρμπώ — κατώρθωσε ν' ἀναδειχθῇ πολὺ γρήγορα.

Σχετικῶς μὲ τὴν κυρίαν αὐτὴν μίαν ἐφημερίδα ἀφηγεῖται τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα.

Κάποιος Ἀμερικανὸς ἐξήτησεν ἀπὸ ἓνα βιβλιοπώλην τὸ καλλίτερον ἔργον της καὶ ὁ βιβλιοπώλης τοῦ

ἔδωκε τὸ μόνον τῆς μυθιστορήμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐκδοθῇ μέχρι σήμερον.

— Τί νὰ τὸ κάμω αὐτό — εἶπεν ὁ ἐκκεντρικὸς Ἀμερικανὸς — ἓνα τέτοιο βιβλίον ἡμπορεῖ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ ὁ καθένας.

— Τότε λοιπὸν τί θέλετε, κύριε;

— Νά! Θὰ ἤθελα π. χ. ἓνα πονκαμισάκι ραμμένο ἀπὸ τὴν συγγραφέα.

Ἄλλοτε πάλιν ἡ ἰδία ἡ κυρία Ὠντοῦ εἰσήλθεν εἰς ἓνα βιβλιοπωλεῖον τῆς Μασσαλίας καὶ ἐξήτησε τὸ τελευταῖον μυθιστορήμα.

Τῆς ἔδωκαν τὸ ἰδικόν της.

— Γνωρίζετε αὐτὴν τὴν συγγραφέα; — ἠρώτησε τὸν ὑπάλληλον.

— Πῶς νὰ τὴν γνωρίζω κυρία μου — ἀπήντησεν ἐκεῖνος — ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει. Εἶνε ἓνα φανταστικὸν πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὁ Μιρμπώ.

*

Ρίτα Σακέττι.

Οἱ θεατρικοὶ κριτικοὶ τῆς Ἰταλίας ἐκφράζονται ἐνθουσιωδῶς διὰ τὴν χορευτρίαν Ρίταν Σακέττι, ἡ ὁποία ἔδωκε δείγματα τῆς τέχνης της εἰς τὸ «Κοστάντζι» τῆς Ρώμης.

Ἡ χορευτρία, νέα, ὥραία καὶ ἐξησχημένη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δυσχερεστέρων χορευτικῶν καὶ παντομικῶν κινήσεων, κατώρθωσε νὰ σημειώσῃ μίαν ἀπὸ τὰς σπανιωτέρας ἐπιτυχίας.

«Ἡ Ρίτα Σακέττι — γράφει ὁ θεατρικὸς κριτικὸς τῆς «Τριμπούνας» — εἶνε κάτοχος λεπτῆς καὶ παθητικῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοσυγκρασίας» εἰς τὴν φυσικὴν της χάριν καὶ τὴν εὐχέρειαν τῶν κινήσεων, ἐνῶναι τὸ θέλγητρον μεταδοτικῆς συγκινήσεως. Αἱ τουαλέτται τὰς ὁποίας χρησιμοποιεῖ — πλουσιώταται — καὶ αἱ στάσεις της — μετρημέναι καὶ καλλιτεχνικώταται — συντείνουν ἐπίσης πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ χορὸς της ἀποτελεῖται ἀπὸ ρυθμικὰς στροφὰς ὁλοκλήρου τοῦ σώματος καὶ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὰς μιμικὰς ἀναπαραστάσεις, αἵτινες τόσον συχναὶ ἦσαν εἰς τὴν ἀρχαιότητα.

Εἰς τὴν μουσικὴν εὐρίσκει στοιχεῖα αἰσθηματικά, δραματικά, ἀκόμη δὲ καὶ τραγικὰ καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν θεῖαν τέχνην ὑπὸ νέαν ὅλως μορφήν, ἐντελῶς ἀπροσδόγητον διὰ τοὺς ὀφθαλμούς μας. Εἰς τὴν «Ταραντέλλαν» τοῦ Σοπὲν παρέχει μὲ τὰς κινήσεις της καὶ τὰς ἐκφράσεις τοῦ ἀλλάζει διαδοχικῶς ἡ φυσιογνωμία της, πλήρη τὴν ἐντύπωσιν γυναικὸς τοῦ ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ποιεῖ δυνατὰ, ἀφ' ἑτέρου αἰσθάνεται ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ χορεύσῃ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν της συνάπτεται ἄγων σφοδρὸς μεταξὺ τῶν δύο συναισθημάτων.

Καὶ, ὅταν νικημένη ἀπὸ τὸν πόνον, ἔπεσεν ὡς ὄγκος ἀδρανῆς εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ κοινὸν μὲ ζωηρότητα χειροζοτήματα ἐξεδήλωσε τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ θεάματος.

GRAMMATA ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εκ Ρώμης

Γενικῶς παρ' ὅλων τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς Valle Giulia συζητεῖται ἡ Εὐρωπαϊκὴ τέχνη. Τὸ Ἀγγλικὸν διαμέρισμα ἐλκύει τὸν κόσμον τῆς ἐδουλειᾶς τῆς τέχνης, τὸ Ὁγγρικὸν ἐκπλήττει διὰ τὰς προόδους του, τὸ Σερβικὸν ἀνέει φωτιά, καὶ τὸ Βελγικὸν ἀναπαύει καὶ συγκινεῖ μὲ τὰς παθητικὰς τοποθεσίας του. Ὁ Aliassara καὶ ὁ Zuloga κοινῶν θεμέλια αἰώνων τέχνης μὲ τὸν νεωτερισμὸν των ἐλάχιστοι ὅμως κάμνουν λόγον περὶ Ἰαπωνίας, ἐλά-

χιστοι οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸ μῆμα αὐτὸ καὶ αὐτοὶ δὲ δὲν φαίνονται κατεχόμενοι ἀπὸ ἱκανοποιηθεῖσαν περιέργειαν. Καὶ πράγματι, ἡ Ἰαπωνικὴ τέχνη εἰς Εὐρωπαικὸν ὀφθαλμὸν εἶναι ἀκατάληπτος. Διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τις τὴν τέχνην ἑνὸς ἔθνους εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχῃ ζήσῃ ἐν αὐτῷ, νὰ γνωρίσῃ καλῶς τὴν ἱστορίαν του, τὰς συνηθείας του καὶ τὰς φυσικὰς καλλοσύνας του. Ἡμεῖς εὐρισκόμενοι πρὸ τῶν γραμμῶν τοῦ Ἰάπωνος δὲν τὸν ἀντιλαμβάνομεθα. Ἐσχόν τὴν τέχνην νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Ἰαπωνικὸν παδι-